

úpadku na jmění povinné strany, jsou proto pohledávkami za podstatou, byly také, jak dopisem berního úřadu ze dne 17. prosince 1928 jest zjištěno, k úpadku přihlášeny a mají především z podstaty býti uspokojeny. Poněvadž nelze dosud zjistiti, zda a jakou částkou pohledávky tyto v úpadku budou uspokojeny, nemůže býti pro ně povolena exekuce na volné jmění povinné strany, získané ze služebního poměru k firmě V. a bylo proto v tomto směru návrh na exekuci zamítnouti jako předčasný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud zjistil podle úpadkových spisů, že správce úpadkové podstaty nezabral exekucí postižený služební plat úpadce (strany povinné) pro podstatu úpadkovou a že mu tedy podle § 5 konk. řádu tento plat ponechal na výživu jeho a výživu těch, jimž jest ze zákona k ní povinen, a odůvodnil podle zákona i judikatury správně, že na tento služební plat úpadkovým věřitelům postih exekucí nepřísluší. V důsledku tohoto názoru omezil vším právem exekuci jen na ony dlužné poplatky eráru, které podle předložených úředních výkazů vznikly teprve po vyhlášení úpadku a zrušil exekuci, pokud byla zavedena i pro poplatky zadrželé z doby před vyhlášením úpadku, ježto s těmito jest erár podle §§ 1 a 52 konk. řádu odkázán na úhradu ze společné úpadkové podstaty v druhé třídě úpadkových pohledávek. Stížnost vytýká napadenému usnesení právní vadnost, pokud lze z vývodů postihnouti, jen proto, že ony poplatkové nedoplatky jsou zároveň právy oddělnými. Názor tento jest mylný, ostatně by ani oddělné právo neopravňovalo erár, by pro tyto poplatkové nedoplatky vzešlé před vyhlášením úpadku hledal za jeho trvání úhradu exekucí na majetnost, která do úpadkové podstaty zabrána nebyla.

Čís. 8771.

Nelze vykonati exekuci povolenou rakouským soudem k vydobyti nároku, jenž podle tuzemských zákonů spadal pod příslušnost československých státních soudů (§ 80 čís. 1 ex. ř.). Čl. 256 b) odst. 2 mírové smlouvy St. Germainské byla naprosto vyloučena příslušnost rakouských soudů, aniž byly v platnosti ponechány úmluvy stran o příslušnosti rakouských soudů podle § 104 j. n.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R I 112/29.)

Exekuční soud v Praze odmítl výkon exekuce povolené usnesením vrchního zemského soudu ve Vídni. Důvody: Vymáhající strana v žádosti o povolení exekuce se odvolává na rozhodnutí vrchního zemského soudu ve Vídni ze dne 5. září 1927, tedy soudu cizozemského. Vzhledem k tomu musil se exekuční soud obíratí otázkou, zda exekuce

byla povolena na základě exekučního titulu, jenž může býti také v území Československé republiky uznán. Toho bylo nutně zapotřebí, ježto zde není případu zmíněného ve vládním nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. (exekuční titul vznikl dne 5. září 1927, tedy po 28. říjnu 1918). Soud uznal, že výkon této exekuce by byl v rozporu s ustanovením § 80 čís. 1 ex. ř., rozsudek vídeňského vrchního zemského soudu nemůže býti v tomto případě považován za zde platný exekuční titul pro místní nepřislušnost. Smlouva Saint-Germainská ze dne 20. září 1919 (čís. 507/21 sb. z. a n.) ustanovuje v části X, oddíl III § 16 v případě kompetenčních konfliktů mezi úřady obou států nástupních, 1. řízení rozhodčí, 2. smíšený soud rozhodčí, konečně 3. řádný soud v bydlišti dlužníka. Kompetenční konflikt zde již byl, avšak žalující, nyní vymáhající strana se nesnažila jej odstraniti v mezích mezinárodní smlouvy. Neobrátila se na rozhodčí soud, aniž se dožadovala věcně příslušného soudu v místě dlužníkovy bydliště. Ježto dlužník má trvalé bydliště na Král. Vinohradech a nemovitý majetek má v tomto státu, byl vídeňský soud k zahájení a vedení sporu místně nepřislušný. Tato nepřislušnost byla ve sporu namítána a přes jasné znění mírové smlouvy žalující strana nepředložila spor k rozhodnutí jedině příslušným československým soudům. Nemůže tedy nyní spravedlivě požadovati, by právě tyto opomenuté soudy jako exekuční titul uznaly rozhodnutí nepřislušného rakouského soudu. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Nařízením vlády republiky Československé ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. a ze dne 18. června 1925, čís. 141 sb. z. a n. jest zaručena mezi republikou Československou a republikou Rakouskou vzájemnost v příčině exekucí podle spisů a listin zřízených v republice Rakouské a není podle názoru soudu rekursního vzájemnost ta se zřetelem na ustanovení § 3 vl. nař. čís. 141/25 obmezena na exekuční tituly vzniklé po 28. říjnu 1918. Avšak i při tomto hledisku zůstalo v platnosti ustanovení § 80 ex. ř., zejména § 80 čís. 1 ex. ř., podle něhož přísluší zdejší soudům právo před povolením exekuce, pokud se týče výkonem exekuce povolené v republice Rakouské zkoumati, zda právní věc podle ustanovení o příslušnosti v tuzemsku platných mohla býti zahájena ve státě cizím, republice Rakouské; to plyne z celého obsahu vládního nař. čís. 145/19, které ve svém odstavci čtvrtém mluví sice, v jakém směru neplatí i na tituly exekuční republiky Rakouské ustanovení § 81 čís. 1 a 4 a § 83 ex. ř., použití však ustanovení § 80 ex. ř. i na takové tituly exekuční nevylučuje a tudíž ustanovení to v platnosti zachovává. Při zkoumání přípustnosti exekuce povolené v republice Rakouské na zdejší území správně vyslovil první soud, že výkon povolené exekuce, opírající se o rozhodnutí vrchního zemského soudu ve Vídni ze dne 5. září 1927 byl by v rozporu s ustanovením § 80 čís. 1 ex. ř. Soud rekursní sice nesouhlasí s důvody, které v té příčině v napadeném usnesení uvedl první soud s odvoláním se na ustanovení smlouvy Saint Germainské ze dne 10. září 1919, čís. 507/21 sb. z. a n. část X. oddíl III. § 16, proto že v souzeném případě nejde o pohledávku ve smyslu čl. 248 citované smlouvy. Že výkon povolené exekuce byl by v rozporu s ustanovením

§ 80 čís. 1 ex. ř., vyplývá však z článku 256 čtvrtý odstavec citované smlouvy, podle něhož spory toho druhu, jakým jest také spor, exekučnímu titulu shora uvedenému za podklad sloužící, vzniklý mezi příslušníkem československým a mezi příslušníkem republiky Rakouské, odňaty jsou rozhodování soudů rakouských a přikázány výslovně k rozhodování zdejšími řádnými soudům. Tímto ustanovením upravena jest zejména otázka kompetence k projednání sporů druhu naznačeného a pozbyla tím také všeho významu prorogační doložka v trhově smlouvě ze dne 2. ledna 1915. Smlouva Saint-Germainská jest ve státě Československém platným zákonem ve sbírce zákonů a nařízení uveřejněným a doznaly jí proto předpisy o soudní příslušnosti změny, pokud by se nesrovnávaly se smlouvou. Jest tudíž rekursní soud shodného názoru s prvním soudem, že an dlužník bydlí trvale v Král. Vinohradech a rovněž nemovitý majetek má v území tohoto státu, byl vídeňský soud k zahájení a k provedení sporu místně nepříslušným. Správně poukázal v tom směru první soud k tomu, že nepříslušnost byla ve sporu namítána, že k ní nehleděno a spor nevznesen na zdejší soudy a že tudíž nemůže vymáhající strana spravedlivě požadovati, by právě tuzemské opomenuté soudy jako exekuční titul uznaly rozhodnutí nepříslušného soudu cizozemského. Při tom je proto nerozhodno, zda vymáhaná suma zní na šilinky.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

Číslo 2. řízení 2. inst.

D ů v o d y:

Tvrzením, že mírová smlouva není zákonem, přichází rekurent do rozporu nejen s rekursem, v němž hovoří o ustanoveních této smlouvy jako o závazných zákonných předpisech, nýbrž i s exekučním titulem, neboť v tomto dovozuje se přípustnost pořadu práva z ustanovení téže smlouvy mírové i dalších smluv mezistátních. Není proto třeba zabývat se blíže touto námitkou, o jejíž odůvodnění se rekurent ani nepokusil. Podobného rázu jsou i ostatní vývody dovolacího rekursu. Exekuční titul zní ovšem na rakouské šilinky, neboť týče se útrat mezisporu provedeného u rakouského soudu, ale útraty sporu jest jako příslušenství hlavní pohledávky posouditi co do vykonatelnosti exekučního titulu jako tuto. Hlavní pohledávka spočívá na smlouvě z roku 1915 a není třeba dovoditi, že nemůže zníti na šilinky, nýbrž že mohla býti smluvna jen ve starých korunách rakousko-uherských. Nezáleží ani na tom, že pohledávka ta jest splatná po 1. lednu 1925, byvši vypovězena k tomuto dni, nýbrž rozhodné jest, že spor vedený u rakouského soudu, v němž vyšel exekuční titul, týká se zmíněné smlouvy uzavřené dříve, než nabyla působnosti mírová smlouva St. Germainská (sr. čl. 256 b) odst. 2 této smlouvy na str. 2175 sb. z. a n. z roku 1921). Ježto žalovaný (povinný) má bydliště v území Čsl. republiky a jde o hypotekární pohledávku zajištěnou na nemovitosti ležící v témže území, jde o spor, jenž podle zákonů Čsl. republiky spadá pod příslušnost česko-

slovenských státních soudů. Tím jest vyloučena i účinnost doložky, kterou se podle § 104 j. n. podrobily strany příslušnosti soudu ve Vídni, ježto článkem 256 shora zmíněným byla naprosto vyloučena příslušnost rakouských soudů, aniž byly v platnosti ponechány úmluvy stran o příslušnosti rakouských soudů podle § 104 j. n. Nelze proto uznati příslušnost rakouského soudu, jenž vydal exekuční titul, ani podle § 104 j. n., a není pro vykonatelnost exekučního titulu v území Čsl. republiky splněna náležitost § 80 čís. 1 ex. ř.

Čís. 8772.

Kominík jest oprávněn domáhati se na majiteli domu pořadem práva úplaty (části její) za vymetání komínů.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R II 421/28.)

Žalující, kominický mistr, žaloval spolumajitele domu o cestovné, ježto vymetal komíny v domě žalovaných. Žalovaní namítli nepřipustnost pořadu práva, ježto jde o poplatek za vymetání komínů, k němuž jsou kominíci podle požárních řádů a podle trestního zákona povinni z úředního rozkazu v rayoně jim přiděleném, a nezakládá se žalovaný poplatek na soukromoprávním poměru. Soud první stolice vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. Důvody: Soud považuje žalobcův nárok za veřejnoprávní, jež dlužno proto uplatňovati před úřady politickými. Žalovaní žalobce nevolali, nezjednali, s ním smlouvu neuzavřeli, ani mlčky, neboť jde o pravidelné vymetání, které kominík vykonati musí i proti vůli majitelů domů. Nelze tvrditi, že žalovaní tím, že kominíku z vlastního popudu se dostavivšímu ve vymetání komínů nebránili, dali způsobem veškerou pochybnost vylučujícím na jevo, že si přejí, by žalobce komíny vymetal a za tím účelem cesty k nim konal. Vždyť žalovaní věděli, jako každý, že kominík občas přichází, nejsa volán. Proto nutno souditi, že žalovaní v tomto ohledu žádné vůle a žádného přání neměli. O uzavření smlouvy mlčky (§ 862 obč. zák.) nelze proto mluvit. Není-li tu však smlouvy buď výslovně, buď mlčky uzavřené, musí poplatek příslušet z důvodu veřejného práva. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce se domáhá úplaty za vymetání komínů, tedy za určitý výkon. Jest lhostejno, že žalobce nebyl k vymetání komínů výslovně objedнан, stačí, že provedl výkon v přikázaném mu obvodu (§ 42 živn. ř.) v domě žalovaných, byť i bez jejich vyzvání, neboť periodické vymetání komínů jest předepsáno v zájmu veřejném požárními řády a musí tudíž každý majitel domu pověřiti některého z mistrů kominických, oprávněných pro příslušný obvod, vymetáním komínů, ať již výslovně nebo tím, že